

Egy húszéves vállalkozás műhelytitkai

Koszorús mester a Koszorú utcában

A „Koszorú” ezúttal a megbecsülés koszorúja, ifj. Kanyik Antal gépjárműszerelő-mester ugyanis a Nemzeti Ünnepeken a Józsefvárosi Önkormányzat „Aranykoszorús mester” kitüntetését kapta. Az autószerelő személyisége olyan az ember életében, mint az orvosé. A kapcsolatot ugyanis mindkét esetben a feltétlen bizalom keretezi. A bizalom mostani küldetésében is kulcskérdés, hogy az autós cég vezetője őszintén beszéljen az alapítás és a fennmaradás titkairól.

A mikor a Koszorú utcában becsengetek a hosszú vaskerítés kapuján, óhatatlanul bevillannak autós-inas éveim. Amikor „reszelőzsírért” küldtek a raktárba a kegyetlen segéddek, vagy amikor a „nikkelezett szemmértékért” szalajtottak a főnöki irodába. Tény, hogy azóta teljesen megváltozott az autószerelő-ipar, napjainkban teszt-kapcsolótáblákba dugnak mindenféle drótokat, s a ketyere kidobja, hogy mi a baj az autóval, nincs szerepe a hosszú fanyelű kalapácsnak, amit a mindentudó főnök a motor főtengelye mellett odanyomott a karterhez, s közölte a diagnózist, tengely és szimering-csere!

A műhelyalapítás módszertana

A Kanyik szervíz mindentudó főnöke, ifj. Kanyik Antal neve, a magyar autós rali-sport híreiből is ismert, alapító, sokszoros és örökös magyar bajnok, életműdíjas. Udvariasan fogad, s kéretlenül is mondja, hogy húszéves megfeszített munka lapul minden mögött, amit látok, vagy

hallok. Amikor ellocogom neki, hogy ismerem a FIAT betűszó eredetjét, a Fabrico Italiano Automobile Torino elnevezést, érezhetően közénk ereszkedik a bizalom, s innen nyert ügyem van. Megtudom, hogy édesapja alapította az olasz autókra specializálódott szerelőműhelyt, s immár a harmadik generáció „viszi” az üzemet. A főnök fia is bekapcsolódott a szervíz munkájába, sőt a ralisporthoz is. A műhely 1991-ben létesült, s azóta egész Budapest, sőt a főváros vonzáskörzete is ide hordja az autóit. Kicsit kötekedve mondom, hogy Józsefváros talán nem is a legalkalmasabb hely, ha az ember a szegénységre és az elrepedett lakosságra gondol, itt inkább a megélhetés a gond, mint az, hogy az ember hol szervizelje a kocsiját... Letorkol, mondván, a legideálisabb fekvésű, megközelíthetőség szempontjából eszményi, s a többi már a szakértelmen és emberségen múlik. Mondom neki, városzerte ismert a módszer, hogy a szerelőhöz érkező autósok „jó napot kívánok” is pénzbe

kerül, nem beszélve a szaknyelven elhadart diagnózisról, amikor Pittmann tengely, Hardy tárcsa, szelephimba szavakra elakad a lélegzet és elapad a pénztárca. Kanyik mester azt mondja, náluk dobozba gyűjtik a kiszertelt, lecserélt alkatrészeket, és visszaadják a tulajdonosnak, s addig nincs javítás, míg pontos árajánlat nem születik. Sajnálkozásba kezdek, s a világ recesszióját, az autó-kultúra visszaszorulását emlegetem, de letorkol, mondván, éppen ez az az időszak, amikor megtérül a szakértelem és emberség, a törzsgárda nem apad, most is tele a műhely, sőt az udvar is, a hat alkalmazott alig győzi a szelelnivalót. „Szegényembernek és a gazdagnak ugyanazon az áron dolgozunk!”- mondja Kanyik Antal. Nem a tulajdonoshoz, hanem a beteg autóhoz mérik a bánásmódot és az árat

is. „A jó üzemezőt jó szakember, jó pszichológus, jó üzletember, jó pedagógus és konok jellem kell legyen, hogy a saját normáit semmiképp ne adja fell!”- mondja.

Az Aranykoszorú

Buta kérdéssel búcsúzom. - Mit szolt a kiténtetéséhez?- kérdzem.

„Megrengető élményem volt a hír”- hiszen csak mosolyogtam korábban olyan közhelyeken mint a jó munka meghozza gyümölcsét, s íme, nyakamba szakadt ez az öröm. Sohasem gondoltam volna, hogy a munkámnak visszhangja is lehet, s hogy az elismerés ennyire „megdobhatja” az ember lelkét. Az, hogy a Kanyik műhely munkája „kilóg” a Koszorú utcából, s eléri a döntéshozókat, nagy boldogság.

H.I.